

Præmiebetaling næppe erholde Halvdelen godtgjort af, hvad de ældre Anstalter vilde have ydet, nemlig paa Grund af, at i den ny Anstalt alle fremtidige Drifts- og Sikkerhedsstillæg konfiskeres ved Udtrædelsen.

Hvad Helbredstillægene ere for den enkelte, repræsentere tilnærmelsesvis Sikkerhedsstillægene for samtlige Interessenter, og da desuden Regeringen i det Landstinget forelagte Lovforslag foreslog Sikkerhedsstillægene nedsatte til 2 pCt. (fra 5 pCt. for almindelige Livsforfikkinger), idet et saadant Tillæg skønnedes tilstrækkeligt, da Anstalten har givet Overskud og Livsvarigheden har været stigende, har Mindretallet fremstillet Forslag i Udvalget om, at fremtidig ej heller disse Sikkerhedsstillæg skulde belastes udtrædende for Tiden efter deres Udtrædelse, for saa vidt Forsikringen havde bestaaet — altsaa disse Tillæg været betalte — i mindst 3 Aar, hvorimod Driftstillægene — som Landstingets Udvalg enstemmigt foreslog bortskaarne — vedblivende skulde udredes af udtrædende, altsaa ikke ved Opgørelsen bortskræres.

Ved den Form i hvilken Mindretallets Forslag var affattet vilde tillige den Ulempe være bleven hævet, at Loven af 1870 i § 10 forudsætter en Tilbagebetaling under alle Omstændigheder, medens dog den anvendte Beregningsmaade for Livsforfikkinger med livsvarige Præmier endnu ind i det 4de Forsikringsaar som Regel giver et negativt Resultat for den udtrædende. Endelig raadede Mindretallets Forslag Bod paa den Mangel ved den nu foreslaaede § 2, at dennes Væmpelse med Hensyn til Helbredstillæg kun kommer dem til gode, som ved Udtrædelsen endnu ikke have afviklet deres Forpligtelse til Anstalten, hvilke altsaa herefter ville blive gunstigere stillede ved Udtrædelse end de, som have forfikkret f. Eks. mod Erlæggelse af Præmier i et bestemt Antal allerede forløbne Aar.

Mindretallet har dog ikke hos Finansministeren i Samraad med Udvalget fundet Støtte for sit Forslag, og under Hensyn til

de faa Dage, som have været Udvalget levnede til den hele vigtige Lovs Behandling, naar Lovforslaget af Hensyn til den for Anstalten saa betydningsfulde § 5 skal være gennemført inden denne Aaarens Udgang, og under Hensyn ogsaa til den Forbindelse, i hvilken Gennemførelsen er sat til det foreliggende Lovforslag om Bonusuddeling, har Mindretallet — overensstemmende med dets Udtalelser ved Lovforslagets 1ste Behandling — ikke villet udsætte Lovforslagets Ophøjelse til Lov i Aar for Fæse ved at opretholde sit Vædringsforslag over for Finansministerens principielle Utilbøjelighed.

At Statsanstalten i Henseende til Præmier for Livsforfikkelse, især for de yngre Aar, er billig, og at dens Sikkerhed er enestaaende, ere ubestridelige Kendsgerninger. Man skulde derefter mene, at vort Land ikke kunde blive noget meget lokkende Virkefelt for udenlandske Livsforfikkingselskaber. At dette dog er Tilfældet, synes at fremgaa deraf, at mere end 40 saadanne Selskaber her have Direktioner og befuldmægtigede. Efter Mindretallets Opfattelse maa Grunden til dette Fænomen for en ikke ringe Del søges dels deri, at Udtrædelsesbetingelserne i Statsanstalten ere noget for strenge, dels i den Mangel ved Anstaltens nuværende Organisation, at der ikke er tilvejebragt faste Regler for de forfikkedes Andel i Overskudet (Bonus) i Modsatning til, hvad Tilfældet er hos de jævnstides med Anstalten virkende private Livsforfikkingselskaber. Anstalten af 1871 betegnede i sin Tid et betydeligt Fremskridt, dog bør man næppe i Vængden blive staaende derved, men i alle Henseender gøre denne for det danske Folk oprettede Anstalt saa tiltrækkende og liberal i sine Bestemmelser, som forsvaret. Derved vil formentlig tillige Spørgsmaalet om kontrollerende eller endog repræsjive Forsanstaltninger over for udenlandske Livsforfikkingselskaber for en væsentlig Del løses af sig selv.